

Iz kapitola 42.

[1] "Zde je můj služebník, jehož podepírám, můj vyvolený, v němž jsem našel zalíbení. Vložil jsem na něho svého ducha, aby vyhlásil soud pronárodům. [2] Nekřičí a hlas nepozvedá, nedává se slyšet na ulici. [3] Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající. Soud vyhlásí podle pravdy. [4] Neochabne, nezlomí se, dokud na zemi soud nevykoná. I ostrovy čekají na jeho zákon." [5] Toto praví Bůh Hospodin, který stvořil nebesa a roztáhl je, zemi překlenul i s tím, co na ní vzhází, jenž dává dech lidu na ní a ducha těm, kdo po ní chodí: [6] "Já Hospodin jsem tě povolal ve spravedlnosti a uchopil tě za ruku; budu tě opatrovat, dám tě za smlouvu lidu a za světlo pronárodům, [7] abys otvíral slepé oči, abys vyváděl vězně ze žaláře, z věznic ty, kdo sedí v temnotě. [8] Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. [9] Hle, už nastalo, co bylo na počátku, teď oznamuji nové věci. Dříve než vyraší, vám je ohlašuji." [10] Zpívejte Hospodinu píseň novou! Ať zní jeho chvála ze všech končin země. Ti, kteří se vydávají na moře, i to, čeho je moře plno, ostrovy a ti, kdo na nich bydlí, [11] ať pozvednou svůj hlas, i poušť a její města, dvorce, v nichž sídlí Kédar, ať plesají obyvatelé Sely a výskají z vrcholků hor. [12] Ať vzdají čest Hospodinu, ať mu chvalořečí na ostrovech. [13] Hospodin jak bohatýr se vyrazit už chystá, svou horlivost jak bojovník rozněcuje, pozvedá bojový pokřik, proti nepřátelům svým si bohatýrsky vede. [14] "Byl jsem příliš dlouho zticha. Mám dál mlčet? Přemáhat se? Mám jen sténat, těžce jak rodička vzdychat a přitom po dechu lapat? [15] Hory a pahorky postihnu suchem, nechám uschnout každou rostlinu na nich. V ostrovy proměním řeky, jezera vysuším. [16] Slepé povedu cestou, již neznají, stezkami, o nichž nic nevědí, je budu vodit. Tmu před nimi změním v světlo, pahorkatiny v rovinu. Toto jsou věci, jež učiním, od toho neupustím. [17] Ustoupí nazpět politi studem ti, kteří doufají v tesané modly, kdo říkají slitým modlám: 'Jste naši bohové.'" [18] "Slyšte, hluší, prohlédněte, slepí, ať vidíte! [19] Kdo byl slepý, ne-li můj služebník? Kdo byl hluchý jako můj posel, jehož jsem vyslal? Kdo byl slepý jako ten, za něhož jsem zaplatil, slepý jak služebník Hospodinův? [20] Mnoho jsi viděl, ale nedbal jsi na to. S ušima otevřenýma neslyšel nic." [21] Pro vlastní spravedlnost se Hospodinu zalíbilo vyvýšit a zvelebit zákon. [22] Lid je však oloupený a popleněný, jinoši všichni spoutáni, vsazení do vězení. Stali se loupežnou kořistí a není, kdo by vysvobodil, jsou vydáni v plen a není, kdo by řekl: "vrat' to." [23] Kdo z vás tomu dopřeje sluchu? Kdo pozorně vyslechne, co bude následovat? [24] Kdo vydal Jákoeba v plen? A Izraele těm, kteří loupí? Což to nebyl Hospodin, proti němuž jsme zhřešili? Nechtěli jsme chodit po jeho cestách, jeho zákon jsme neposlouchali. [25] Proto na něj vyhlil své hněvivé rozhořčení, krutou válku; plameny vyšlehy, a Jákob nic nepoznal, hořelo, a nebral si to k srdci.